

Další stížnost obrací se proti tomu, že st-lka uznána byla povinnou, úrazové pojistné příspěvky platiti, ač požadavek zem. úřadovny nebyl přímým dluhem jejího manžela, nýbrž firmy P. a W.

Odpověď na tuto námitku podává zák. čl. XIX:1907, jenž v § 43 stanoví, že výlohy pro pojištění pro případ úrazu, které se podle hl. IV. mají platiti za zaměstnance pojištění podrobené, zatěžují výlučně zaměstnavatele; a v § 22 označuje zákon za zaměstnavatele, pokud se týče majitele podniku každého, na jehož účet podnik se udržuje.

V daném případě jde o podnik, který provozuje firma P. a W., která firma existuje v právní formě veřejné obchodní společnosti. Veř. obch. společnost povstává i dle uher. obch. zák. § 64 tím, že obchodní podnik provozují dvě nebo více osob pod společnou firmou s neobmezeným a solidárním ručením, v ten způsob, že (§ 88 uh. obch. zák.) členové společnosti ručí solidárně a celým svým majetkem za závazky veř. společnosti. Z toho jde, že podnik veř. obch. společnosti provozuje se i na účet jednotlivých společníků a že každý společník je podnikatelem po rozumu § 22 zák. čl. XIX:1907 a že každého společníka postihuje povinnost platiti pojistné příspěvky na podnik společnosti připadající.

Pokud stížnost ve svém dalším obsahu poukazuje k tomu, že pohledávka zúčastněné strany měla býti přímo na firmě vymáhána, stačí na to poznamenati, že podle posledního odstavce § 21 min. nař. č. 4790 z r. 1917 proti pohledávce požadované na základě solidárního ručení nelze namítati, že Zems. úřadovna proti původnímu dlužníku vůbec nepostupovala, nebo jen opožděně nebo že postupovala nesprávným způsobem.

Č. 6868.

Jazykové právo. — Samospráva obecní. Obec mající jednacím jazyk menšinový nemá ani podle § 3 jaz. zák. ani podle čl. 78 jaz. nař. nároku na to, aby soudy, státní úřady a orgány, dopisují-li obci jakožto úřadu, činily tak také v jazyce menšinovém.

(Nález ze dne 10. listopadu 1927 č. 20.390).

Prejudikatura: Boh. 6862/27 adm.

Věc: Městská obec V. (adv. Dr. Jos. Eckstein z Prahy) proti ministerstvu spravedlnosti stran jazykového práva.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Okr. soud v M. obrátil se v poručenské věci na městský úřad ve V. českým jazykem sepsaným dopisem, jímž žádal za sdělení rodinných, majetkových a výdělkových poměrů E. Sch. ve V.; žádosti obce, aby dopis jí byl dodán též v jazyku německém, soud s poukazem na čl. 1., odst. 2. lit. f) jaz. nař. nevyhověl. Dozorčí jazyková stížnost byla pořádem instancí, naposled nař. rozhodnutím min. sprav. zamítnuta. — — —

Podle obsahu stížnosti je předmětem sporu otázka, zda má obec, již jest podle jejího jednacím jazyka pokládati za příslušníka menšino-

vého jazyka, v případě, když se soud na ni obrací jako na úřad — o čemž v daném případě není pochybnosti — nárok na to, aby soud použil ve svém dopise onoho menšinového jazyka. Stížnost, ponechávajíc úplně stranou ustanovení čl. 1. odst. 2. lit. f) jaz. nař., jehož se žal. úřad dovolal, tvrdí, že nárok ten jí přísluší podle § 3 jaz. zák. a čl. 78 jaz. nař. v souvislosti s ustanoveními I. a III. hlavy, resp. čl. 16 tohoto nař., na něž článek 78 poukazuje.

Nss shledal stížnost bezdůvodnou.

Z § 3 jaz. zák. jde ovšem na jevo, že obce při svém úřadování mohou užívat i jiného jazyka než čsl., neboť právě pro tento případ stanoveny jsou výhrady ve prospěch čsl. jazyka, v odst. 1. a 2. uvedené. Z tohoto práva obce neplyne však sama sebou nijak také povinnost soudů neb státních úřadů, které podle § 1, odst. 2 č. 1 jaz. zák. zásadně úřadují v jazyku státním, oficiálním, aby i ony ve veškerém styku s obcí onoho jiného jazyka užívaly. Tuto povinnost mají jen tehdy, jde-li o výhrady §§ 2 a 5, resp. výjimku § 6, v cit. ustanovení uvedené. Výhrada § 5 a výjimka § 6 v daném případě nepřicházejí v úvahu a jest tedy jen otázkou, je-li dána výhrada § 2. Ta však dána není, ježto § 2 upravuje jedině styk soudů a státních úřadů a orgánů se stranami: to vychází z odst. 3 a 6 tohoto paragrafu, v nichž se mluví o tom, kdy lze vydati vyřízení pouze v jazyku strany, a kterak jest postupovati, jde-li o vyřízení, jež se vydává bez předchozího podání strany. Z toho je patrné, že »příslušníky jazyka menšiny« jmenovanými v odst. 2. jest rozuměti rovněž jen strany. Podle toho má ovšem obec, již podle jejího jednacího jazyka jest pokládati za příslušníka menšinového jazyka (čl. 16 jaz. nař.), za podmínek § 2 odst. 2 jaz. zák. práva tu zaručená, tedy i nárok, aby soudy, státní úřady a orgány vydávaly svá vyřízení též v jejím jazyku, jedná-li se soudy nebo stát. úřady a orgány jako strana. Naproti tomu nelze z § 2 jaz. zák. nic dovozovati pro názor, že by obec měla totéž právo také v případě, když jako úřad vchází se soudy neb státními úřady a orgány ve styk.

Rovněž neposkytuje čl. 78 jaz. nař. nijaké opory pro názor stížnosti. Je-li tu stanoveno, že se řídí podle předpisů I. a III. hlavy, pokud se týče čl. 16 nař., v jakém jazyku dopisují obce soudům, státním úřadům a orgánům, znamená to, že obce jako úřady ve své vlastní korespondenci mohou používat svého jazyka. Víc tu však stanoveno není, neboť III. hlava jaz. nař. jedná o tom, kdy a jak soudy, státní úřady a orgány mají používat menšinových jazyků, neobsahuje nijakého ustanovení, které by se týkalo úředního styku mezi soudy, státními úřady a orgány a obcemi jako úřady, a které by stanovilo pro tento případ výjimku z pravidla resultujícího z § 1 odst. 2 č. 1 jaz. zák.

Č. 6869.

V e ř e j n í z a m ě s t n a n c i : * Předpisy §§ 6 a 7 vl. nař. č. 428/20 neposkytují právního nároku na zaopatřovací požitky oněm úředníkům a zřízencům úřadů v § 1 tohoto nař. jmenovaných, kteří v den účinnosti zák. č. 269/20 službu nevykonávali.

(Nález ze dne 10. listopadu 1927 č. 23.109).